

КАРЛ МАЙ

ПРИ ПЕЕЩАТА ВОДА

Превод от немски: Любомир Спасов, 1997

chitanka.info

Neigh-day!^[1]

Каква изненада, когато днес пред мизерния блокхаус на Джоб Холърз скочиха от конете съвсем неочаквано най-малкият му брат Ралф, уестманът, когото не беше виждал от години, и една млада красива лейди. Джоб се измъкна бързо, за да се обеси със сила на врата на Ралф. Този прие прегръдката и каза:

— Дай една целувка и на Емили, олд бой^[2]! От две седмици тя е моя жена и единственото дете на Бент Харисън, притежателят на сребърната мина „Клиър Ривър“ (Чиста река). Разбрано?

Джоб остана на първо време безмълвен, но затова пък толкова по-високо възкликна после:

— Бент Харисън? Heavens!^[3] Единственото дете на една сребърна мина, която предната година донесе чисти двеста хиляди долара, твоя жена? А ти — един беден дявол! Милейди, sister-in-law^[4], това е една чудесна щуротия от ваша страна и аз ви казвам хиляди пъти „добре дошла“!

Той ѝ залепи една шумна целувка, или по-точно едно млясване, по цъфтящата страна и отведе двамата във вътрешността на блокхауса, където бяха порядъчно „ръкостискани“ от неговата почтена жена и четирите му деца, преди да се настанят на старите трикраки столчета.

Следобедът премина в размяна на новини. Настана вечер. Огънят в огнището извиваше пламъци от дървета, на масата се мъдреше грамадна стомна с джинджифилова бира и едва сега Джоб си дойде на въпроса, който отдавна лепнеше на устните му: как неговият брат, бедният скаут, се бе добрал до една толкова богата жена. Ралф се размърда с достойнство, кимна любвеобилно на своята Емили, на което от нейна страна му бе отвърнато радушно, и отговори:

— Намирахме се там горе в планините Бигхорн, на едно място, наречено от индианците Кай-п'а, Пеещата вода. И това стана по следния начин.

Навярно знаете, че Йелоустоунският национален парк вече не е кръстосван само от дръзки ловци и трапери, а в последно време стана една често посещавана от пътешественици местност. Сегиз-тогиз можеш да ги срещнеш дори на цели компании, сред които се намират и лейди, проявили желание да се запознаят с чудесата на национален парк. Тези хора най-често си нямат понятие за опасността, която витае понякога над тях.

Индианците, принудени да отстъпят тази богата територия, мислят за отмъщение. Те се прокрадват край пътешествениците и горко на онзи, който попадне в ръцете им! И окото особено ги тегли към лейди, които отвличат и принуждават да станат техни скуоу, а това за една образована дама е по-лошо и от смъртта.

Бях се запилял към парка от прерията Бигхоул^[5], бях го пребродил във всички посоки и се бях натъкнал на следите на много отделни индианци. Те, изглежда, принадлежаха към някоя ловна дружина, разпръснала се кой знае по каква причина. Накрая стигнах до великолепно, изключително богато на риба езеро Йелоустоун, което много добре познавах. При последното си пребиваване там бях си стъкмил едно кану от кори, за да ловя риба, и когато напуснах района, го скрих добре. Сега го открих неповредено и веднага го вкарах в употреба. Отдалечих се на неколкостотин ярда от брега и метнах такъмите. Едва го бях сторил и вляво от мен избликна чудовищна маса вряла вода в продължение на може би пет минути и на височина двайсетина ярда. После исполинският фонтан се смъкна и мястото си стана гладко като преди. Това бе гейзерът Куотър аур^[6].

Трябва да знаете, че гейзерите на Националния парк се намират не само на земята, но са активни и под езерото и често изхвърлят своите кипящи фонтани високо над повърхността на водата на съвсем нови интервали. Който плава по езерото с кану, трябва да познава тези опасни места, иначе лесно може да бъде запокитен нагоре по гейзера и смъкнат после като попарен труп. Аз познавах гейзера Куотър аур и знаех, че неговите изблици следват на промеждутъци от точно петнайсет минути. Мислех, че съм сам в тази обширна територия. И представете си моето удивление, когато внезапно съгледах едно кану да се задава от отвъдния бряг с направление към мястото на гейзера. Освен гребена в него седяха двама мъже и една лейди. Те принадлежаха към една компания пътници, лагеруващи отсреща. Бяха видели избликването на гейзера и бързаха насам, за да наблюдават отблизо следващото изригване. Но не знаеха точно мястото, спряха тъкмо над подезерния кратер и ако останеха там, щяха да бъдат изгубени.

Аз естествено загребах нататък да ги предупредя, но благоразумно спрях извън кръга на гейзера и им викнах да се пазят. Получих в отговор да не им досаждам, а да се разкарам. Те бяха знатни

люде, а аз имах доста подивял вид. След три минути гейзерът щеше отново да се издигне, така че нямаше време за губене. Повторих подвижването си и бях осмян. Трябваше следователно да ги спася с употребата на сила. Ето защо насочих пушката към най-шумния от присмехулниците и заплаших, че ще го застрелям, ако кануто не бъде махнато оттам. Напразно. Тогава се прицелих внимателно, за да го прострелям назидателно в ръката, и дръпнах спусъка. Куршумът улучи. Пасажерите на лодката закрещяха яростно, ала гребецът се залови бързо за веслата, за да излезе от обсега на карабината ми. Няколко секунди по-късно между тях в мен кипящата водна маса се извиси, забулвайки района с гореща пара, но хората бяха спасени. Когато изригването отмина, ги видях да гребат обратно. Последвах ги, за да ги предпазя от нещо подобно и да им се предложи за водач. Ама как бях посрещнат от компанията, състояща се от над трийсет човека! Никой не съзнаваше, че само с раняването на един съм можел да спася и него, и другите. Имаше няколко драгуна от Олд Форт Хол в качеството на ескорт. Войниците нямаха намерение много-много да се церемонят с мен, а просто да ме застрелят. Вече се готвех за най-лошото, когато лейди се застъпи за мен. Единствено тя вярваше на моето уверение. Подаде ми благодарствено ръка и докара нещата дотам, че ме пуснаха да се върна.

Какво да кажа? Не искам да се впускам в много приказки, но от този миг непрестанно мислех за добрите, благородни очи, с които бе озарила мен, подивелия тип. На следващия ден приближих мястото на бивака — беше напуснато. Следата на компанията водеше на югоизток, приблизително в посока Аул Крийк^[7].

Там знаех, че се намират индианските земи, че техният вожд Ават-уич, Големия нож, се бе заклел да не си отдъхне, преди да е смъкнал сто скалпа на бледолики и да е пленил десет бели жени за своя вигвам. Трябваше ли и лейди с незабравимите очи също да попадне в ръцете му? Не и отново не! Скрих пак кануто и потеглих, следвайки дирята. Тя водеше през Аул Крийк, сякаш хората възнамеряваха да стигнат до Лендър Сити. После обаче се отклони на изток и се насочи към планините Бигхорн, на чийто пейзажни красоти пътниците си заслужаваше да се насладят. Към тези красоти спада и един тесен пролом, в който се намираше едно място, носещо името Кай-п'а, Пеещата вода. Потокът се свива там от ръба на високи скали,

шуми на късо разстояние между могъщи каменни отломки и изпълва после една малка, дълбока котловина, от която друг изход няма освен, една дупка с тръбовидна форма. Водата е прояла тук камъка. Когато след дъжд или през съответния годишен сезон потокът е придошъл и котловината е пълна, водата нахлува с голяма мощ в тази тръба и от триенето или по някакъв друг начин се пораждат звуци, наподобяващи далечна песен на човешки глас. Оттам и споменатото преди малко име.

Дирята водеше към този пролом и аз приех, че компанията е спряла там, за да чуе Пеещата вода. Сигнал в близост, изоставих следата. Не биваше да се показвам, понеже хората не бяха приятелски настроени към мен. Докато се промъквах между скали и дървета, съгледах следа от мокасин. Значи наблизо имаше индианци. Последвах предпазливо дирята. Беше забележима само за окото на един проницателен уестман и водеше право към котловината. Близко до нея дърветата от тази страна преставаха. Залегнах, за да бъде по-трудно забележим, и запълзях бавно нататък. Същевременно чух съвсем ясно звуците на Пеещата вода. Това нямаше как да не ми направи впечатление, тъй като времето от седмици бе много сухо и потокът не можеше да има толкова вода, че да създава тези тонове. Тук трябваше да се крие някоя дяволщина. Измъкнах се първо пак назад, за да си подсигурия и настаня по-наблизо коня, който бях оставил вързан доста далеч. Може би щеше да се наложи бързо да се метна на седлото. После запълзях пак напред по ръба на котловината тихо и предпазливо.

Проломът сега лежеше открит пред мен. В заден план бе привидно затворен от голите масиви на Терминус Пийк, вляво се протегляше насам едно оскъдно обрасло с червена елда и кедър възвишение и свършваше непосредствено при котловината с езерото под формата на гол, осеян с цепнатини, каменен колос, а отдясно се извисяваше сякаш досами облаците един също така процепен от оврази скален исполин. В подножието растеше група поломени от бури веймутови борове. Няколко бяха пречупени и свлечени от придошли води долу при езерцето. По-нататък, вдясно и напред, видях отстоящи далеч едно от друго дървета, между които погледът проникваше до открит тревист терен. Пътниците бивакуваха с ескорта си там. По всяка вероятност вече бяха разгледали котловината на Кай-п'а. Конете им бяха вързани наблизо. Само един, снабден с дамско седло,

обикаляше свободно и опоскваше листата на малкото налични клони. Беше конят на лейди с красивите добри очи.

Но от същата страна, само малко по-назад, видях нещо, което белите поради възправящите се скали не можеха да забележат, а именно една дружина от може би над четирийсет индианци, всеки от които стоеше до коня си, готов всеки миг да скочи на седлото и да полети към бледоликите. Вече се канех да се промъкна до тези, за да ги предупредя, когато звуците на Пеещата вода се усилиха. Те не бяха естествени, а пораждани от човешки глас. Той звучеше недалеч от мен, откъм водата. Същевременно съгледах лейди. Примамена от тоновете, тя напусна бивачното място и се отправи към водата. Там седна, за да установи мястото, откъдето се носеше песента. Конят ѝ бе дотичал подир нея и спря при веймутовите борове.

Запромъквах се по-напред, докато стигнах високия ръб на котловината, и погледнах надолу. Там лежеше един индианец, плътно стаен зад няколко камъка, и имитираше със затворени уста през носа си звуците на Пеещата вода. Беше Ават-уич, вождът на индианците змии. Познавах го.

Схванах, че е турил око най-напред на лейди. Искаше да я подмами да напусне бивака, за да не бъде ранена или убита при нападението. Намерението му беше да я отведе невредима до своя вигвам. Тя седеше сега при водата и аз знаех, че след броени мигове бойният вик ще прозвучи като сигнал за нападение. Това трябваше да бъде предотвратено. Да стрелям, не биваше, тъй като индианците веднага щяха да се нахвърлят от скривалището си върху нищо неподозиращите бели. Ето защо грабнах един лежащ до мене тежък камък, за да го запратя по главата на намиращия се долу вожд. Улучих така добре, че червенокожият рухна като мъртъв.

Тъй като бе трябвало да се понадигна, бях съгледан от лейди. Тя подскочи стъписано. Както по-късно ми каза, веднага ме познала. Мислех, че съм я спасил, но се бях заблудил. В нейна близост лежаха няколко големи камъка, зад които се оказаха скрити други двама червенокожи. Забелязали нападението ми върху техния вожд, те изскочиха, сграбчиха лейди и я задърпаха бързо нагоре към веймутовите борове, където стоеше конят. Нападнатата не издаде нито звук, беше занемяла от ужас. Двамата индианци също се държаха тихо и се колебаеха да издадат бойния вик, тъй като се намираха все още

твърде близо до белите. Изправих се да стрелям, но трябваше да се откажа засега от намерението си, понеже те образуваха с момичето такава преплетена група, че лесно можех завинаги да угася красивите добри очи. Втурнах се към коня си, метнах се на седлото, накарах го да прехвърли с един дълъг скок потока и препуснах към белите. Прелитайки край тях, посочих назад и изкрещях:

„На оръжие, там има индианци!“

Те наскачаха, за да се отбраняват, а аз продължих в галоп. Трябваше да помогна на лейди.

Тя беше завлечена до нейния кон. Единият червенокож се качи, издърпа я при себе си и препусна с нея, докато другият изчезна зад скали и дървета. Видях ездача да галопира с пляквата си към споменатата преди малко открита прерия и се понесох след него. Бях на около двеста крачки. Дамското седло го затрудняваше, трябваше да държи и лейди и ето как не можеше да прояви изцяло ездаческите си умения. Все повече го доближавах. След две минути бях стигнал до него на сто, а след три минути на седемдесет крачки. Той се огледа и ме забеляза. Лейди започна да се съпротивлява. Това още повече го затрудни. Посегна към ножа и издигна ръка като за удар, намеквайки й, че трябва да се държи спокойно. На мен пък искаше да подскаже с този жест, че по-скоро ще я умъртви, отколкото да ми я предостави. От коня не можех да стрелям. Изчаках, докато го доближа на петдесет крачки, спрях, скочих от седлото и насочих пушката към него. Ръката ми не трепваше. За да не улуча лейди, трябваше да се целя възможно по-високо, към главата му. Беше труден изстрел. Той отекна; червенокожият политна напред, получил сякаш удар; лейди се изплъзна от прегръдката му и падна на земята. Изобщо не възседнах пак коня, а се затичах нататък. Вече стоях при нея, когато тя се надигна. Беше невредима, но от ужас толкова слаба, че трябваше да я притисна към себе си. Държеше очите си затворени, ама можеш да ми вярваш, старий Джоб, и без топлия, сияен поглед беше толкова очарователна, че брадясалата ми уста бе привлечена с непреодолима сила към нейните устни. Първата целувка в моя живот... by God^[8], и далеч още не последната! Но по този въпрос нищо повече! Искам само да кажа, че залових коня й, вдигнах я на седлото, после яхнах моя и поехме обратно.

Тогава чухме да отекват изстрели и воя на индианците. Не биваше да подхвърлям моята лейди на нови опасности. И тъй, потърсих ѝ бързо едно добро скривалище, оставих конете при нея и хукнах към мястото на битката. Драгуните се отбраняваха храбро, но пътниците не бяха нито бойци, нито уестмани — стреляха упорито настрани. Но, *cheer up*^[9], моята карабина взе думата и само след късо време червенокожите драснаха. Това ни бе коствало жертви. Двама драгуни и трима пътници бяха мъртви. Имаше за съжаление и много ранени. Аз самият имах дупка от куршум в бедрото и едно порядъчно „лизване“ по хълбока. Въпреки това препуснах обратно да взема мис, за която берях големи грижи. Баща ѝ също беше ранен. Беше получил една стрела в рамото — доста неприятно за човек, който не е уестман.

Естествено аз отидох да погледна и вожда. Той все още лежеше като мъртъв до водата и бе изтеглен горе. Зле си бе изпатил с онова пеене. По-късно дойде на себе си, но бе добре вързан. Щеше да остане при нас като заложник и отведен после от драгуните до Олд Форт Хол. Сега бях гледан с други очи. Наричаха ме спасител не само на лейди, ами и на цялата група, срещу което хич не се възпротивявах. Но хиляди пъти по-приятни ми бяха погледите, с които очите на мис отново и отново се спираха на мен. А аз... е, можех цяла вечност да съзерцавам милото красиво лице. Но за това нямаше време. Мъртвите трябваше да бъдат погребани, ранените — превързани. Последните се нуждаеха от грижи, но не биваше да оставаме при Кай-п'а заради жаждата за отмъщение на индианците. И тъй, отправихме се по възможно най-добрия начин към Мак Кини, най-близкото населено място, където намерихме лекарска помощ. Бенет Харисън уреди нещата така, че да лежа с него в една стая и заедно с него да бъда обслужван от Емили. Тя направи всичко възможно, но аз смятам, че се дигнах толкова бързо отново на крака благодарение на любовта. Бях прещастлив, когато чух, че не ми се е разсърдила за целувката там при Пеещата вода. А когато нейният баща узна това, изрази мнение, че тя и занапред трябва да ми го доказва. Тя ми каза, че предпочита завинаги да спре своите красиви, добри очи върху мен, отколкото да стане скуоу на Големия нож. И направи бедния скаут свой мъж, който почти не знае къде да се дene от щастие. Или не, Емили?

Ралф беше свършил с разказа си и при този въпрос погледна със сияйни очи своята „лейди“. Тя се изправи, отиде при него, долепи буза

до неговата и отговори:

— My darling^[10] длъжна съм да ти принадлежа, защото без теб щях да бъда изгубена и сигурно мъртва.

— Небеса! — извика Джоб развълнуван. — Ти изобщо не се нуждаеш от сребърна мина, за да бъдеш щастлив!

— Не, наистина не се нуждая, стари ми Джоб. Мината е направо излишна. Тя ни създава големи грижи, понеже липсват ръце да броят всеки ден ей такъв куп долари. Затова дойдохме да ви заберем. Ще проявите ли готовност да ни помагате?

Джоб скочи, запрати с ритник трикракото си столче и изликува:

— Веднага, веднага! Жена, деца, край на мизерията. Дай да те прегърна, стари Ралф! За в бъдеще ще правим веднъж в годината една разходка по планините Бигхорн, за да принасяме благодарността си на твоята Пееща вода.

[1] Neigh-day! (англ.) — израз на учудване, изненада — Б.пр. ↑

[2] Олд бой (англ.) — старо момче — Б.пр. ↑

[3] Heavens! (англ.) — Небеса! — Б.пр. ↑

[4] Sister-in-law (англ.) — снаха — Б.пр. ↑

[5] Бигхоул (англ.) — Голяма дупка — Б.пр. ↑

[6] Куотър аур (англ.) — Четвърт час — Б.пр. ↑

[7] Аул Крийк — Кукумявковия поток — Б.нем.изд. ↑

[8] By God (англ.) — ей Богу — Б.пр. ↑

[9] Cheer up (англ.) — кураж, горе главата — Б.пр. ↑

[10] My darling (англ.) — скъпи мой — Б.пр. ↑

Издание:

Band 48. Das Zauberwasser. Karl May Verlag, Bamberg

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.